

ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ

ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ ਅਤੇ ਪੀ ਸੀ ਪੰਡਿਤ ਜੇ.ਜੇ.ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ

ਬਾਲਕਿਸ਼ਨ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਸੁਭਾਸ਼ ਚੰਦ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ

22/12/1960

1960 ਈਸਟ ਪੰਜਾਬ ਅਰਬਨ ਰੈਂਟ ਰਿਸਟ੍ਰਿਕਸ਼ਨ ਐਕਟ (1949 ਦਾ III) ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 175- ਧਾਰਾ 3-ਸੂਚਨਾ ਨੰ. 10665-LB-53/957, ਮਿਤੀ 19 ਜਨਵਰੀ, 1957, ਅਧੀਨ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ—ਕੀ ਛੋਟ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। 1953, 1954 ਅਤੇ 1955 ਵਿੱਚ ਉਸਾਰੀਆਂ ਗਈਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮੁਕੰਮਲ ਹੋਣ ਦੀਆਂ ਮਿਤੀਆਂ ਜਾਂ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ-ਕੰਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ-ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ, 1949 ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਅਧੀਨ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ 19 ਜਨਵਰੀ, 1957 ਨੂੰ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ

ਅਨੁਵਾਦਕ ਸੁਖਪਾਲ ਕੌਰ

10665-ਐਲਬੀ-53/957, ਸਾਲ 1953, 1954 ਅਤੇ 1954 ਵਿੱਚ ਬਣੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਨੂੰ ਛੋਟ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। 1955 ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮੁਕੰਮਲ ਹੋਣ ਦੀਆਂ ਮਿਤੀਆਂ ਤੋਂ। ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੇ ਲੇਖਕ ਦਾ ਅਸਲ ਇਰਾਦਾ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਉਸਾਰੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਛੋਟ ਦੇਣਾ ਸੀ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨਿਕ ਵਿਆਖਿਆ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਆਮ ਨਿਯਮ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਧਾਨਿਕ ਉਪਬੰਧ ਜੋ ਇਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ, ਸਟੀਕ ਅਤੇ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹੈ, ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ - ਨਹੀਂ - ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਵਿਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸਿਰਫ ਉਹ ਵਿਧਾਨ ਹਨ ਜੋ ਅਸਪਸ਼ਟ ਜਾਂ ਸੰਦੇਹਪੂਰਨ ਅਰਥ ਹਨ। ਜੋ ਕਿ ਵਿਧਾਨਿਕ ਵਿਆਖਿਆ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਨ। ਇਹ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਕਸਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਭਾਸ਼ਾ ਸਾਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਰਥਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ, ਤਾਂ ਵਿਆਖਿਆ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ; ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਭਾਸ਼ਾ ਹੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਐਲਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵਿਧਾਨਕ ਯੰਤਰਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ਗਿਆ ਇਰਾਦਾ ਕੀ ਹੈ। ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਅਪੂਰਣਤਾ ਤੋਂ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਹੋਰ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਜਾਣਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਹਾਲਾਤ ਕੀ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਵਸਤੂ ਕੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਵਿਅਕਤੀ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਅਰਥਾਤ, ਡਰਾਫਟਸਮੈਨ, ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਸੀ; ਇਹ ਲਗਭਗ ਨਿਰਵਿਵਾਦ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਅਰਥ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਉਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਪਿਛੋਕੜ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਵੀ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਵਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਅਨੁਭਵ ਅਤੇ ਉਸੇ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨਾਲ ਜੋੜਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਯਮ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਦੀ ਇਕਸਾਰਤਾ, ਮੋਟੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਆਮ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਸਲ ਹੈ। ਮੰਨਿਆ. ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਵਿਧਾਨਕ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਹੈ, ਉਸ ਬੁਰਾਈ ਜਾਂ ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ ਜੋ ਮੌਜੂਦ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਏ.ਐਨ. ਗਰੋਵਰ ਦੁਆਰਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੁਕਤਿਆਂ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ 24 ਅਗਸਤ, 1960 ਨੂੰ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਕੇਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਦੁਆ ਦੀ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਵਾਲੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਪੀ.ਸੀ. ਪੰਡਿਤ, 22 ਦਸੰਬਰ, 1960 ਨੂੰ।

ਸ਼੍ਰੀ ਪਰਸ਼ੋਤਮ ਸਰੂਪ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਜਲੰਧਰ, ਮਿਤੀ 2 ਫਰਵਰੀ, 1960 ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ, ਸ਼੍ਰੀ ਮੁਨੀ ਲਾਲ ਜੈਨ, ਸਬ-ਜੱਜ ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਜੁਲੰਦੂਰ, ਮਿਤੀ 22 ਅਗਸਤ, 1959, ਮੁਦਈ ਨੂੰ 1959 ਦੇ ਦੋ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੰ. 73 ਅਤੇ 74 ਵਿੱਚ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਖਰਚਿਆਂ ਸਮੇਤ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇਣਾ। ਉਕਤ ਦੋਵੇਂ ਸੂਟ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਤੇ ਇਕੱਠੇ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ।

ਐਚ.ਆਰ.ਸੋਢੀ ਅਤੇ ਐਲ.ਕੇ.ਸੂਦ, ਵਕੀਲ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ।

ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਚੰਦ, ਪੀ.ਸੀ.ਜੇ.ਇਨ, ਅਤੇ ਜੀ.ਸੀ. ਮਿੱਤਲ, ਐਡਵੋਕੇਟ,
ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਦੁਆ, ਜੇ.—ਇਹ ਫੈਸਲਾ 1960 ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 175 ਅਤੇ 176 ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰੇਗਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਗਰੇਵਰ, ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਸਵਾਲ ਜੋ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 10665- LB-53/057, ਮਿਤੀ 19 ਜਨਵਰੀ, 1957, ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ, 1949 ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਸਾਲ 1953, 1954 ਅਤੇ 1955 ਵਿੱਚ ਬਣੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਮਿਤੀਆਂ ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮੁਕੰਮਲ ਹੋਣ ਜਾਂ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ।

ਝਗੜਾ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ। ਆਰ ਐਸ ਹਰੀ ਚੰਦ ਦਾ ਨਾਬਾਲਗ ਪੁੱਤਰ ਸੁਭਾਸ਼ ਚੰਦ, ਆਪਣੀ ਅਗਲੀ ਦੋਸਤ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਇੰਦਰਾ ਦੇਵੀ ਦੇ ਨਾਲ, ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਦੋ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ, ਇੱਕ ਦਰਸ਼ਨ ਲਾਈ (1959 ਦਾ ਸੂਟ ਨੰਬਰ 73) ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਬਾਲਕਿਸ਼ਨ ਅਤੇ ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ (ਮੁਕੱਦਮਾ) ਵਿਰੁੱਧ। 1959 ਦਾ ਨੰਬਰ 74) ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਦੋ ਦੁਕਾਨਾਂ, ਜੋ ਕਿ ਸੂਟ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹਨ, ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧਤ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦੇ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 43 ਅਤੇ ਰੁ. 51 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ, ਕ੍ਰਮਵਾਰ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਹਰੇਕ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਕੈਲੰਡਰ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ

ਇਸਦੇ ਆਖਰੀ ਦਿਨ ਖਤਮ ਹੁੰਦੀ ਹੈ; ਕਿ ਦੁਕਾਨਾਂ ਸਾਲ 1953-54 ਵਿੱਚ ਬਣਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ; ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ 19 ਜਨਵਰੀ, 1957 ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 10665-LB-53/957 ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਉਕਤ ਅਹਾਤੇ ਨੂੰ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ, 1949 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਬਚਾਅ ਪੱਖ-ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਕਾਸੀ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ।

ਇਹਨਾਂ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਦਾ ਸਬੰਧਿਤ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਵੱਲੋਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ ਉਪਰੋਕਤ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਨੋਟਿਸਾਂ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਾਂ। ਦੂਸਰਾ ਨੁਕਤਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਅੱਧੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ।

ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸੂਚਨਾਵਾਂ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਹਨ: -

“19 ਜਨਵਰੀ, 1957

5. ਨੰ. 10665-LB-53/957।—ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਰਾਜਪਾਲ ਨੂੰ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ, 1949 ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਅਧੀਨ ਆਪਣੇ

ਅਨੁਵਾਦਕ ਸੁਖਪਾਲ ਕੌਰ

ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਉਕਤ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ 1953,
1954 ਅਤੇ 1955 ਵਿੱਚ ਬਣੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਲਈ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ

ਹੇਠਲੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ
ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਇਸ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਭਾਵ 19 ਤਰੀਕ।
ਜਨਵਰੀ, 1957, ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੇ ਮੁਕੰਮਲ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ
ਨਹੀਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਹੇਠਾਂ ਦੋਵਾਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਸਾਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ
ਅਰਥ ਹੈ। ਇਹ ਮਾਮਲਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਸੰਕੇਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ
ਗਰੋਵਰ, ਜੇ. ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ, ਜਿਸ ਨੇ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਕਿ ਇਹਨਾਂ
ਅਪੀਲਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਨਾਲ ਹੋਰ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ
ਇਹੀ ਨੁਕਤਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਇਸ ਨੂੰ ਫਾਇਦੇਮੰਦ ਸਮਝਿਆ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ
ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ - ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ
ਹੈ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ; 8 ਮਾਰਚ ਦੀ ਦੋ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨਾਂ
ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ; 1951; ਅਤੇ 29 ਦਸੰਬਰ; 1955; ਜਿਸ ਨੂੰ
ਵੀ ਇੱਥੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਬਿਹਤਰ ਸੀ: -

8 ਮਾਰਚ 1951 ਈ.

ਅਨੁਵਾਦਕ ਸੁਖਪਾਲ ਕੌਰ

ਨੰਬਰ 1120-LG- (A)-51/11-411।—ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਅਰਬਨ
ਕੈਂਟ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ
ਕਰਦੇ ਹੋਏ; 1949; ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਰਾਜਪਾਲ ਨੇ ਸਾਲ 1951 ਅਤੇ 1952 ਦੌਰਾਨ
ਬਣਾਈਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਮੁਕੰਮਲ ਹੋਣ ਦੀ
ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਉਕਤ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦੇਣ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ੀ
ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਹੈ।"

“29 ਦਸੰਬਰ; 1955

ਨੰ- 9186-LB (Ch)-55/35123।—ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਰੈਂਟ
ਰਿਸਟ੍ਰਿਕਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1949 (1949 ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ III) ਦੀ ਧਾਰਾ 3
ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ; ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਰਾਜਪਾਲ ਨੇ
ਸਾਲ 1956, 1957 ਅਤੇ 1958 ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਬਣੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਨੂੰ
ਛੋਟ ਦੇਣ ਲਈ ਖੁਸ਼ੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਹੈ; ਅਜਿਹੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੇ ਮੁਕੰਮਲ ਹੋਣ ਦੀ
ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਉਕਤ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੋਂ।

ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੋ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ; ਦੇ
ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੇ ਮੁਕੰਮਲ ਹੋਣ ਦੀ
ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦੀ ਮਿਆਦ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣੀ ਸੀ

ਅਨੁਵਾਦਕ ਸੁਖਪਾਲ ਕੌਰ

1957 ਵੀ; ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਸਾਲ 1953 ਵਿੱਚ ਬਣੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਨੂੰ ਛੋਟ ਦੇਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦੀ ਹੈ; 1954 ਅਤੇ 1955; ਅਜਿਹੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੇ ਮੁਕੰਮਲ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ, "ਅਜਿਹੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੇ ਮੁਕੰਮਲ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਤ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬੇਲੋੜੀ ਜਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਵਾਧੂ ਰਕਮ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਅੱਗੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇਕੋ ਇਕ ਤਰੀਕਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਇਕਸਾਰਤਾ ਅਤੇ ਇਕਸੁਰਤਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਇਕ ਡੈਲੀਗੇਟਿਡ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਕੰਮ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਦਲੀਲ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ. ਪਹਿਲੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਮਿਤੀ 8 ਮਾਰਚ, 1951 ਨੇ ਸਾਲ 1951 ਅਤੇ 1952 ਦੌਰਾਨ ਬਣੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਨੂੰ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੀ ਵੱਡੀ ਬਹੁਗਿਣਤੀ ਦੇ ਮੁਕੰਮਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ; ਸਿਰਫ਼ ਉਹ ਇਮਾਰਤਾਂ ਜੋ 8 ਮਾਰਚ, 1951 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੁਕੰਮਲ ਹੋ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਇਸ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੁਝ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ ਨਾਲ

ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਪਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵਿਵਹਾਰਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕੋਈ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾਯੋਗ ਸੰਖਿਆ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀਆਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ 'ਨਿਸ਼ਚਤ ਪੂਰਤੀ' ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬੇਅਸਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਲਈ, ਇੱਕ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੰਭਾਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਹੀ ਸਮਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਫਾਇਦੇਮੰਦ ਸਮਝਿਆ, ਜਦੋਂ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਛੋਟ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਦੂਜੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਮਿਤੀ 29 ਦਸੰਬਰ, 1955, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ 1956, 1957 ਅਤੇ 1958 ਵਿੱਚ ਬਣੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਾਰੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਛੋਟ ਦਾ ਪੂਰਾ ਫਾਇਦਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਬਹੁਤ ਹੀ ਉਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਕਿਸਮ ਜੋ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ। ਇਹਨਾਂ ਦੋ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਿਆਂ ਪੜ੍ਹਦਿਆਂ, ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਮੁਕੰਮਲ ਇਮਾਰਤਾਂ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ 5 ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਛੋਟ ਦੇਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ, ਇਹਨਾਂ ਦੋ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ

ਸਾਲ 1951, 1952, 1956, 1957 ਅਤੇ 1958 ਦੌਰਾਨ ਬਣੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਾਲ 1953, 1954 ਅਤੇ 1955 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਬਣੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਛੋਟੇ ਦੇ. 1957 ਵਿੱਚ, ਇੰਜ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਬਣੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਛੋਟੇ ਦਾ ਲਾਭ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਉਸੇ ਸਾਲ ਦਸੰਬਰ ਵਿੱਚ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਾਰੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋ ਚੁੱਕੀਆਂ ਸਨ-ਮੁਕੰਮਲ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਆਦ ਇੱਕ ਤੋਂ ਚਾਰ ਸਾਲ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ- ਇਹਨਾਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੇ ਮੁਕੰਮਲ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਛੋਟੇ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕਰਨ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਵਿਤਕਰਾ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਮਿਆਂ 'ਤੇ ਬਣਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਵੀ ਮਨਮਾਨੀ ਅਤੇ ਇਕਸਾਰਤਾ ਦੀ ਘਾਟ; ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਤੀਜੇ ਨੂੰ ਛੱਡੋ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਉਸਾਰੀਆਂ ਗਈਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੰਭਵ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਛੋਟੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ

'ਤੇ ਇਹ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਿਆਣਪ ਵਿੱਚ, ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਮੁਕੰਮਲ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਉਸ ਮਿਤੀ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦੀ ਮਿਆਦ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣੀ ਸੀ। ਇਸ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਸਾਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੱਸੀ ਗਈ ਛੋਟ ਦੀ ਮਿਆਦ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਸਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਅਟੱਲ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਕੁਦਰਤੀ ਅਰਥਾਂ ਤੋਂ ਵਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਸੋਢੀ ਨੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਪੜ੍ਹਨੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਦੋ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਅਰਥਾਤ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੇ ਮੁਕੰਮਲ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਹੋਣੀ ਸੀ। ਸਬੰਧਤ ਇਮਾਰਤਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹੀ ਉਸਾਰੀ ਤਿੰਨਾਂ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਇਕਸੁਰਤਾ ਲਿਆਵੇਗੀ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਕਸੁਰ ਕਰਨ ਲਈ, ਸਲਾਹ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਗਲਪ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ 1957 ਦੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸਦੇ ਲੇਖਕ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਹੈ ਕਿ ਇਕਸੁਰਤਾ, ਅਜਿਹੀਆਂ

ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੇ ਮੁਕੰਮਲ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦੀ ਮਿਆਦ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਹੈ ,
ਇਹ ਵਿਚਾਰੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿ ਕੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਇਮਾਰਤ ਇਸ ਉਸਾਰੀ
'ਤੇ ਇੱਕ ਮਿਆਦ ਲਈ ਛੋਟ ਦਾ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਪੰਜ
ਸਾਲ , ਜੋ ਕਿ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੇ ਫਰੇਮਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਵਿਵਾਦ ਰੂਪ ਵਿੱਚ
ਇਰਾਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਵਿਵਾਦ , ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ , ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਲਤ ਧਾਰਨਾ ਹੈ
ਅਤੇ ਵਿਆਖਿਆ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਤੋਪ ਦੁਆਰਾ
ਸਮਰਥਤ ਹੈ।

ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਵਿਆਖਿਆ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਆਮ ਨਿਯਮ- ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਰੇ
ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੈ ਕਿ ਇਹੀ ਨਿਯਮ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੇ
ਨਿਰਮਾਣ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ- ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਧਾਨਿਕ
ਵਿਵਸਥਾ ਜੋ ਇਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ , ਸਟੀਕ ਅਤੇ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹੈ , ਦੀ
ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ- - ਇੱਕ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ
ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਇਹ ਕੇਵਲ ਉਹ ਵਿਧਾਨ ਹਨ ਜੋ ਅਸਪਸ਼ਟ ਜਾਂ ਸ਼ੱਕੀ ਅਰਥਾਂ ਵਾਲੇ
ਹਨ ਜੋ ਵਿਧਾਨਿਕ ਵਿਆਖਿਆ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਨ। ਇਹ , ਜਿਵੇਂ
ਕਿ ਅਕਸਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ , ਉਸ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ
ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਭਾਸ਼ਾ ਸਾਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ

ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਰਥਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ, ਤਾਂ ਵਿਆਖਿਆ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ; ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਭਾਸ਼ਾ ਹੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਐਲਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨੈਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਮੈਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ, ਇਸ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ—ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਿਰਫ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਆਕਰਸ਼ਕ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾ ਰਿਹਾ ਹੈ—ਕਿ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਵਿਆਖਿਆ ਨੂੰ ਰਾਹ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਜਾਂ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੰਨੇ ਗਏ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਉਲਟ ਨਤੀਜਾ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਅਗਵਾਈ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ-ਦਾਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ 1957 ਦੀ ਨੈਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੇ ਲੇਖਕ ਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਇਰਾਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇਹ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ ਦੇ ਮੁਕੰਮਲ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਛੋਟ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਬੰਧਤ ਇਮਾਰਤਾਂ; ਸ੍ਰੀ ਸੋਢੀ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਇਰਾਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਦੋ ਨੈਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਨੈਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਕੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣਾ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।

ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਵਿਧਾਨਕ ਯੰਤਰਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦਾ ਉਦੇਸ਼, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਹੈ ਕਿ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇਰਾਦਾ ਕੀ ਹੈ। ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਅਪੂਰਣਤਾ ਤੋਂ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਹੋਰ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਜਾਣਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਹਾਲਾਤ ਕੀ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਵਸਤੂ ਕੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਵਿਅਕਤੀ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਅਰਥਾਤ, ਡਰਾਫਟਸਮੈਨ, ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਸੀ; ਇਹ ਲਗਭਗ ਨਿਰਵਿਵਾਦ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਅਰਥ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਉਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਪਿਛੋਕੜ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਵੀ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਵਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਅਨੁਭਵ ਅਤੇ ਉਸੇ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨਾਲ ਜੋੜਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਯਮ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਦੀ ਇਕਸਾਰਤਾ, ਮੋਟੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਸਲ ਹੈ। ਮੰਨਿਆ. ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ, . ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਸੁਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਵਿਧਾਨਕ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਹੈ, ਉਸ ਬੁਰਾਈ ਜਾਂ ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਣਾ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ ਜੋ ਮੌਜੂਦ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਪਹਿਲੂ ਅਤੇ 1957 ਦੀ

ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਉਪਲਬਧ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ ਕਿ ਇਸ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਸਾਰੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਕੀ ਸੀ।

ਉਪਰੋਕਤ ਪ੍ਰੀਖਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੁਬਾਰਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਤਿੰਨ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਲੇਖਕ ਦਾ ਅਸਲ ਇਰਾਦਾ, 1951 ਅਤੇ 1958 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਬਣੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਣਾ ਸੀ। ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਕਾਬੂ ਹੋ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਬਾਜ਼ਾਰ ਵਿੱਚ ਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਦਿਓ। ਤਿੰਨਾਂ ਸੂਚਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਕਸੁਰਤਾ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਸਪੈਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ।

ਇਹ ਆਮ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਹਿਰੀ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਦੀ ਦੇਸ਼ ਵਿਆਪੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ ਇੱਕ ਮੁਸ਼ਕਲ, ਸਥਿਤੀ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਾਂ ਨੇ ਇਸ ਦਾ ਸ਼ੋਸ਼ਣ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਨੇ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਫਿਰ, ਇਸ ਉਪਾਅ ਨੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਦੇਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੀ ਹੋਰ ਉਸਾਰੀ ਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਅਚਾਨਕ ਅਤੇ ਅਣਇੱਛਤ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵੀ ਪਾਇਆ

ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹੇ ਨਿਵੇਸ਼ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਰਮਾਏਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਾਫ਼ੀ ਆਕਰਸ਼ਕ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ਹਿਰੀ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਦੀ ਘਾਟ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਕਾਫ਼ੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਅਣਸੁਲਝੀ ਰਹੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਨਵੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਸ਼ਹਿਰੀ ਆਬਾਦੀ ਦੇ ਵਾਧੇ ਦੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਚੱਲ ਸਕੀ। ਜ਼ਾਹਰਾ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸ਼ਹਿਰੀ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਵਿੱਚ ਪੂੰਜੀ ਨਿਵੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਉਕਸਾਉਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਦੇਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਪਰ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪਾਬੰਦੀਸ਼ੁਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਜ਼ਕ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ ਆਪਣੀ ਪੂੰਜੀ ਨਿਵੇਸ਼ ਕਰੋ, ਕਿ ਇਮਾਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦੇਣ ਦੀ ਯੋਜਨਾ 1951 ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

1951 ਵਿੱਚ, ਸਿਰਫ 1951 ਅਤੇ 1952 ਵਿੱਚ ਬਣੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ, ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਛੋਟ ਸਮੱਸਿਆ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਸਾਬਤ ਹੋਵੇਗੀ। 1955 ਤੱਕ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਛੋਟ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਸਾਧਨਾਂ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਅਜੇ ਵੀ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਫੰਡਾਂ ਨੂੰ ਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਦੇਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਨਿਵੇਸ਼

ਕਰਨ ਤੋਂ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਸ ਪਿਛੋਕੜ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਦਸੰਬਰ, 1955 ਤੱਕ ਉੱਡੀਕ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ 1956 ਤੋਂ 1958 ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਉਸਾਰੀਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਛੋਟ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। 1951 ਅਤੇ 1952 ਦੌਰਾਨ ਬਣੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਅਤੇ 1956 ਤੋਂ 1958 ਤੱਕ ਬਣੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਛੋਟ ਦਾ ਲਾਭ ਮਿਲਿਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 1953 ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। 1955 ਤੱਕ ਇਸ ਲਾਭ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਾਂਝੇ ਸਨ। ਇਹ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਵਾਲੀ ਅਸੰਗਤਤਾ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਅਤੇ 1951 ਅਤੇ 1958 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਬਣੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਛੋਟ ਦੀ ਇਕਸਾਰ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ।

ਹੁਣ ਜੇ ਇਹ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਛੋਟ ਦਾ ਅਸਲ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਹੈ - ਅਤੇ ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਸਤੂ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ - ਤਾਂ ਸਵਾਲ ਸਿੱਧਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਣਾ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੇ ਲੇਖਕ ਦਾ ਅਸਲ ਇਰਾਦਾ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਸੀ ਕਿ

ਸਬੰਧਤ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸੰਚਾਲਨ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਓਪਨ ਜਾਂ ਲੇਸੇਜ਼-ਫੇਅਰ ਮਾਰਕੀਟ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਨਿਵੇਸ਼ ਲਈ ਵਾਪਸੀ ਜਾਂ ਉਪਜ ਮਿਲ ਸਕੇ। ਉਪਰੋਕਤ ਚਰਚਾ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਛੋਟਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਉੱਤੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਰਚਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਅਟੱਲ ਸਿੱਟਾ ਇਹ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਕਿ 1957 ਦਾ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਇਰਾਦਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਛੋਟ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਇਸ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ; ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਸੰਭਾਵੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਇਹ ਅਰਥ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇਸਦੇ ਉਲਟ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦਾ ਬੋਝ ਅਪੀਲਕਰਤਾ 'ਤੇ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਸੁਝਾਈ ਗਈ ਉਸਾਰੀ ਨਾ ਸਿਰਫ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਗਈ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਸਾਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤੀ ਅਰਥਾਂ 'ਤੇ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਹੈ, ਬਲਕਿ ਇਹ ਉਸ ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਵੀ ਹਰਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਛੋਟਾਂ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸੁਝਾਏ ਗਏ ਨਿਰਮਾਣ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮਨਮਾਨੀ

ਅਤੇ ਗੈਰ-ਵਾਜ਼ਬ ਵਿਤਕਰੇ ਵੱਲ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ। ਵਾਜ਼ਬਤਾ ਦੇ ਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਪਿਛੋਕੜ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨਾ, ਜੋ ਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਾਡਾ ਸੰਵਿਧਾਨ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਸਾਡੀ ਨਿਆਂ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ, ਮੈਂ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਅਤੇ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਨਾਉਣ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ।

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨਾ ਲਗਭਗ ਅਸੰਭਵ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਸ਼੍ਰੀ ਸੋਢੀ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਨਾਲ, ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਨਤੀਜਾ, ਜੋ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਤੀਜਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦਾ ਲਾਭ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਵਧਾਉਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਹੈ, ਅਜੀਬ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ, 1953 ਤੋਂ 1955 (ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ) ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਇੱਕ ਵੀ ਇਮਾਰਤ ਨਹੀਂ ਬਣਾਈ ਗਈ, ਜਿਸਦਾ ਮਾਲਕ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੂਰੀ ਲੋੜੀਂਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਛੋਟ ਦਾ ਲਾਭ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਮੈਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲਗਭਗ ਨਿਰਣਾਇਕ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਵਿਧਾਨਕ ਡੈਲੀਗੇਟ ਦਾ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਕਾਰਜ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਇੱਕ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਅਤੇ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਨਤੀਜਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਵਿਅਰਥ ਕੰਮ ਕਰੇਗਾ ;
 ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ
 ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਪਬੰਧ ਨੂੰ ਅਯੋਗ ਜਾਂ ਮਾਮੂਲੀ ਨਾ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਕਿ
 ਇਹ ਨਤੀਜਾ ਬੇਅਰਥ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਅਯੋਗ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ,
 ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇਕੱਲੇ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੇ ਮੁਕੰਮਲ ਹੋਣ ਦੀਆਂ ਮਿਤੀਆਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ
 ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਾਰਜ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਇਕਸਾਰਤਾ ਅਤੇ
 ਇਕਸਾਰਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ। ਵਿਆਖਿਆ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ
 ਦੁਆਰਾ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੈਰਿਟ ਵਿੱਚ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਗੰਭੀਰ ਟਿੱਪਣੀ ਦੀ
 ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ, ਸਮਾਜਿਕ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਸਾਧਨ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ,
 ਸਮਾਜ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਵਜੋਂ, ਮਰਦਾਂ ਦੇ ਆਚਰਣ ਅਤੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕਰਨ
 ਲਈ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ; ਉਹ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਮੰਨਿਆ
 ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਅਤੇ ਮੋਟਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ; ਇਸ
 ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਰਾਜਨੀਤਕ ਸਰੀਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਰਦਾਂ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ
 ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿਆਖਿਆ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਾਇਰੇ
 ਅਤੇ ਅਰਥਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਬੁਨਿਆਦੀ ਪਹਿਲੂ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ
 ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਦੋ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ 'ਅਜਿਹੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੇ ਮੁਕੰਮਲ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਤ' ਸ਼ਬਦ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ 1957 ਦੇ ਤੀਜੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਜੋੜਨ ਲਈ ਵਿਆਖਿਆ ਦੀ ਆੜ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਾ ਸਿਰਫ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੋ ਕਿ ਆਗਿਆਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਵੀ ਖਤਮ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਲੇਖਕ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਉਲਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਭਾਵੇਂ ਅਸੀਂ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੇ ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਵੇਖੀਏ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਕਾਰਨ ਅਤੇ ਅਰਥਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖੀਏ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸੁਝਾਏ ਗਏ ਨਿਰਮਾਣ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਬਿਨਾਂ ਝਿਜਕ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤੀ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਉਸਾਰੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਨੋਟਿਸਾਂ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਸ਼੍ਰੀ ਸੋਢੀ ਨੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀਆਂ ਡੀ.

1 ਅਤੇ ਡੀ. 2 ਦਾ ਇੱਕ ਮਾਮੂਲੀ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀਆਂ ਹਰੇਕ ਕੈਲੰਡਰ ਮਹੀਨੇ ਦੇ

ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ। . ਜਦੋਂ ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਹੇਠਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਖੋਜ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਹੈ, ਤਾਂ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਸਿਰਫ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕੋਈ ਲਿਖਤੀ ਲੀਜ਼-ਡੀਡ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਬਾਲਕਿਸ਼ਨ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿਚ ਰਸੀਦ ਦੀ ਮਿਤੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਮਿਤੀ। ਦਰਸ਼ਨ ਲਾਇ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸੁਰੱਖਿਆ ਪੱਟੇ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਦੀਆਂ ਸਹੀ ਮਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਰੱਖੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਦਰਸ਼ਨ ਲਾਈ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਬਾਲਕਿਸ਼ਨ, ਡੀਡਬਲਯੂ 4, ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ 20 ਫਰਵਰੀ, 1955 ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਸੀ।

ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀਆਂ ਸਮਕਾਲੀ ਖੋਜਾਂ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀਆਂ ਪਹਿਲੀ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈਆਂ ਅਤੇ ਗ੍ਰੈਗੋਰੀਅਨ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਆਖਰੀ ਦਿਨ ਨਾਲ ਖਤਮ ਹੋਈਆਂ, ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਹਨ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਬਾਈਡਿੰਗ ਹਨ। ਪਰ ਇਸ ਪਹਿਲੂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਸ਼ਮੀਰ ਚੰਦ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੇ ਪਿਛਲੇ ਦੋ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਲੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਦੀਆਂ ਮਿਤੀਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਅਤੇ ਵਿਰੋਧੀ ਸਟੈਂਡ ਲਏ ਸਨ ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ

ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੀਆਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ। ਹੇਠਲੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨਾਂ, ਪੀ. ਡਬਲਯੂ. 1/1 ਅਤੇ ਪੀ. ਡਬਲਯੂ. 1/2. ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ, ਇਸ ਖੋਜ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਇਜ਼ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਬਚਾਓ ਪੱਖਾਂ ਨੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦੇ ਕੇ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਹਰਾਇਆ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਹਰ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਕੈਲੰਡਰ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਏ ਪਟੇ ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਬਚਾਓ ਪੱਖ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਉਸੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਸੰਗਤ ਸਥਿਤੀਆਂ ਲੈਣ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੋਕੇ ਗਏ ਹਨ ਜਾਂ ਵਰਜਿਤ ਹਨ, Mst. ਮਲਣ ਬਨਾਮ ਕਰਤਾ ਮਾਈ ਮੰਗਤਾ ਮਾਈ (1)।

ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਮੈਰਿਟ 'ਤੇ ਦਲੀਲਾਂ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ 'ਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅੰਤਿਮ ਅਰਦਾਸ 'ਤੇ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸੰਕੇਤ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਾਂ ਮੈਰਿਟ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸਨ। ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਜਗ੍ਹਾ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਬਦਲਵੇਂ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਸਕਣ। ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਕਨੂੰਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਪਬੰਧ ਵੱਲ ਨਹੀਂ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ - ਕਾਨੂੰਨੀ ਜਾਂ ਹੋਰ - ਜੋ ਸਾਡੇ ਲਈ

ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਅਨੁਸਾਰ ਸਮਾਂ ਦੇਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਬਰਾਬਰੀ ਵਾਲੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਮੈਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਇਕੁਇਟੀ ਖੋਜਣ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਪਿਛਲੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ, ਉਹ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਲੈ ਕੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਘੇਰੇ 'ਤੇ ਟਿਕੇ ਹੋਏ ਹਨ-ਸੱਚ ਜਾਂ ਗਲਤ, ਇਕਸਾਰ ਜਾਂ ਅਸੰਗਤ। ਇਕੁਇਟੀ ਦੇ ਨਿਯਮ - ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਹੈ - ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਹਨ; ਦੁਕਵੇਂ ਵਿਕਲਪਿਕ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਹੋਰ ਸਮਾਂ ਮੰਗਣਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਲਈ, ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਰਿਆਇਤਾਂ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਮਿਸਾਲ ਹੋਣ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਹੈ।

ਉਪਰੋਕਤ ਸਾਰੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਦੋਵੇਂ ਅਪੀਲਾਂ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਪ੍ਰੇਮ ਚੰਦ ਪੰਡਿਤ, ਜੇ.-ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਨੋਟ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਨਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਿਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਅਨੁਵਾਦਕ ਸੁਖਪਾਲ ਕੌਰ